myšlel ručení stavebníkovo r o z š í ř i t i na stavební podniky jiné než má na mysli odst. 2 §u 46 zák. čl. XIX./1907, nelze z něho vyčísti. Tím, že se odvolává na tento druhý odstavec §u 46, zachovává jej právně v platnosti. Pak ale z m ě n u jeho materielních předpisů by musil vysloviti expressis verbis, což nečiní. Slova: „.... při stavebních podnicích jest stavebník na základě odst. 2. §u 46 zodpovědným jen za...“ nepraví nic jiného nežli, že v případech §u 46, odst. 2. stavebník r u č í j e n za příspěvky zde konkretisované. Třeba proto přisvědčiti stížnostem, že i za platnosti §u 22 min. nař. č. 4790/1917 M. E. platí kvalifikace stavebních podniků tak, jak ji stanovil odst. 2. §u 46 zák. čl. XIX. z r. 1907, a že tedy názor žalovaného úřadu, že v tomto směru byl § 46, odst. 2. z m ě n ě n §em 22 cit. nařízení, nemá opory v citovaných normách.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 1. září 1927, č. 18036/27.)

---

K §u 1. o d s t. 1. n. z. — Předpis §u 1, odst. 1. n. z. ze dne 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n., jehož působnost byla dnem 1. října 1919 rozšířena na území Slovenska vládním nařízením č. 516/1919, stanoví všeobecné zásady o nemocenské pojistné povinnosti a váže tuto povinnost na předpoklad, že osoby, o něž jde, vykonávají práce a služby na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského. Pracovní a služební poměr není však v podstatě nic jiného, než poměr, jenž jest založen na služební smlouvě, t. j. úmluvě, jíž se zavazuje někdo konati jinému po nějakou dobu služby nebo práce. Nezbytným požadavkem takové smlouvy jest tedy vzájemný souhlas pozůstávající v tom, že jedna osoba — zaměstnanec — projevuje ochotu k určité práci a druhá osoba — zaměstnavatel — tuto pohotovost přijímá a jí disponuje, ať již souhlasný projev vůle se stal výslovně nebo mlčky činy konkludentními. Jest nesporno, že Dr. Csillagi byl v kritické době od 1. listopadu 1923 do srpna 1925 v advokátní kanceláři stěžovatelově zaměstnán jako a d v o k á t n í k a n d i d á t s měsíčním platem 1700 Kč, a stížnost sama přiznává, že pro stěžovatele konal práce, na jichž zdolání by si na místo něho byl musil zjednati jinou sílu. Uznal-li tedy žalovaný úřad, že mezi stěžovatelem a Drem Csillagim byl založen a trval po kritickou dobu služební poměr, jak shora byl definován, je tento závěr v souhlasu se spisy a jest naříkané rozhodnutí, když vyslovilo pojistnou povinnost zmíněného zaměstnance, ve shodě se zákonem, ježto povinné pojištění nastává ex lege vstupem do zaměstnání pojistně povinného (§ 1 cit. zákona a § 60 zákona čl. XIX. z roku 1907). Námitky stížnosti vyznívají v úvahu, že tu nejde o poměr služební, nýbrž o s t u d i u m a doplnění theoretických vědomostí jako průpravy ke zkoušce advokátní a budoucímu povolání. Tu stačí podotknouti, jak již úřad správně učinil, že, jsou-li tu ostatní předpoklady služebního poměru, t. j. smluvní závazek jedné osoby konati osobě druhé po jistou dobu služby nebo práce, jsou pojištěním povinni i ti, kdož se pro to které zaměstnání teprve připravují nebo zaučují s úmyslem, aby jim práce ta byla normálním a stálým pramenem výživy (srovnej nález č. 2198 sbírky Bohuslavovy). Nezbavuje tudíž pracovní poměr pojistně povinný této jeho povahy okolnost, že Dr. Csillagi pracemi, jež dle vzájemné dohody konal stěžovateli za úplatu, se připravoval zároveň pro své budoucí povolání. Není pak předpisu, jenž by zaměstnance tohoto druhu z pojistné povinnosti vylučoval. Zákon o pojištění dělníků pro případ nemoci čís. 268/1919 má v §u 2 a násl. s p e c i e l n í předpisy o výjimkách z pojistné povinnosti a nelze již proto použíti analogie zákona o pensijním pojištění, jíž se stěžovatel dovolává.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 6. září 1927, č. 18645/27.)

---

K §§ 14 a 16 z á k. č l. XIX z r. 1907. — Ř í z e n í. — Naříkané rozhodnutí založeno jest na předpisu §u 14 zák. čl. XIX z r. 1907, jenž v odstavci prvém ukládá zaměstnavateli, aby vystoupení zaměstnanců,